

Aleksandra Glovacki
Kulturni krugovi, Radio Beograd 2
25.12.19.

LEPA BRENA PROJECT u Bitef teatru

Prodžekt, odnosno projekat. Rečnik kaže da je projekat serija aktivnosti sa postavljenim ciljem, osmišljenih tako da proizvedu rezultate u određenom periodu. U tom smislu, projekat je ova predstava, jer je okupila pet pisaca, plus dva reditelja, plus jednog dramaturga, a sve odreda su kreativni ljudi, od kojih bi svako i sam mogao verodostojno da se pozabavi temom. Projekat, odnosno prodžekt, je i sama Lepa Brena – i to medijski, finansijski, sociološki, kulturološki, pa i nacionalni, u smislu onovremene nacije jugoslovenske. Kao što je i Jugoslavija, kažu, bila projekat, jedino što se oko autorstva glože. Ali to je za neku drugu priliku tema. Govorimo o predstavi, za koju prvo treba reći šta nije: nije mjuzikl i nije biografski komad. Jeste analiza, a analiza je razlaganje celine na njene delove; u ovom slučaju na neke delove, ne ni blizu na sve. Idejni autori i reditelji predstave, a to su dramaturškinja Olga Dimitrijević i glumac Vlada Aleksić, odabrali su pet autora i dodelili im pet tema. Moguće da je redosled bio obrnut, da je pet tema pronašlo svoje autore, tek - Brenu Jugoslovenku je napisala Tanja Šljivar (igra je Tamara Krcunović), Brenu Biznismenku piše Maja Pelević (tumači je Jasna Đuričić), Brena graditeljstva je Jovana Gavrilović po tekstu Vedrane Klepice, Brena Seksualnosti je Ivan Marković po tekstu Slobodana Obradovića, Brenu pesme piše Olga Dimitrijević, a otevljuje je Jelena Ilić. Reč je o pet mini-monodrama, od kojih svaka ima svoj početak, razradu kulminaciju i rasplet, a iz njihovih naslova je prilično jasno šta je bilo čije polazište. Tema ih nije ograničila na jednoobrazne, jednolinijske tekstove, već je svaki, iako na malom prostoru, i kontekstualizovao zadatu tematiku. Ili, da pojasnim, reč je o pet poetskih eseja, koje reditelji i dramaturg zatim ukrštaju, dovode u dijalog, čak ih sukobe, spletu i raspletu. U tumačenju moćnih glumica i jednog glumca, različitih izražajnosti, dovedenih do skladne celine. Uz određenu dramaturšku nedoslednost, a reč je o tome da su Brena pesme, jugoslovenstva i biznisa ispovedne, dok je Brena seksualnosti transponovana kroz lik muškarca koji se sa njom poistovećuje, a Brena graditeljstva se odnosi na komplekse zgrada koje su širom Jugoslavije nicali osamdesetih godina i ponosno nosile njeno ime. I ona je, verovatno, bila ponosna jer je postala i simbolom izgradnje, ne samo pesme i seksepila. Danas su te zgrade oronule zahvaljujući vremenu tranzicijske nebrige, a za jednu se pouzdano zna da su tokom rata u njoj vršena mučenja i silovanja. Tako da priča o graditeljstvu i nije dramaturški ispad, ona daje kontekst vremena, tužni i nesrećni rezultat vremena kako na ličnom, tako kroz rat i raspad zemlje na opštem planu. Što će reći da je predstava "Lepa Brena Prodžekt" priča o ljudima i Jugoslaviji, pseudo-dokumentarni a dobro promišljeni isečak osamdesetih godina, podsećanje na vreme pred rat, blago jeziva opomena na paralelnost svetova pri čemu kataklizme dahću iza prvog, prilično tankog zida. Kroz ženu koja je bila simbol Jugoslavije, ispričana je priča o Jugoslaviji. I sve ostalo čime se predstava bavi osim tog graditeljstva, pa i to je bila društvena projekcija u nju, tako da i priča o seksualnosti ipak nije dramaturški nesklad, ona možda i najjasnije potvrđuje da je Brena bila

nacionalni projekat. Bila? Pa samo dva dana pre premijere u Bitef teatru, 50 000 posetilaca zagrebačke Arene zdušno je i iz glasa pevalo sa njom "ja sam Jugoslovenka".